

Budskap från den Helige Fadern till Mor- och farföräldrarnas och de äldres Dag

23 juli 2023

”Hans förbarmande med dem varar från släkte till släkte” (Lk 1:50)

Kära bröder och systrar!

”Hans förbarmande med dem varar från släkte till släkte” (Lk 1:50) är temat för den tredje Världsdagen för Mor- och farföräldrarna och de äldre. Det temat leder oss tillbaka till det välsignelserika mötet mellan den unga Maria och hennes äldre släkting Elisabet (jfr Lk 1: 39-56). Den senare är uppfylld av den Helige Ande och riktar till Guds Moder ord som ännu tvåtusen år senare präglar vår dagliga bön: ”Välsignad är du bland kvinnor och välsignad är din livsfrukt” (v.42). Och den Helige Ande, som redan kommit ned över Maria, låter henne svara med *Magnificat*, i det hon utropar att Herrens barmhärtighet varar från släkte till släkte. Den Helige Ande välsignar och är närvarande i varje fruktbart möte mellan olika generationer, mellan mor- och farföräldrar och barnbarn, mellan unga och äldre människor. Ja, Gud önskar sig att de unga, så som det var i fallet med Maria och Elisabet, gläder de äldres hjärtan och hämtar vishet ur deras livserfarenhet. Framför allt önskar Gud att vi inte lämnar de äldre ensamma, att vi inte tränger undan dem till livets utkanter, så som det tyvärr sker alltför ofta idag.

Det är gott att Mor- och farföräldrarnas och de äldres Världsdag i år infaller så nära Världsungdomsdagen: båda har Marias ”skyndsamhet” (jfr v.39) vid sitt besök hos Elisabet som tema och ger oss därmed anledning att fundera kring relationen mellan yngre och äldre människor. Herren hoppas att de unga genom sitt möte med de äldre åtar sig uppdraget att bevara minnet och tack vare dem inser gåvan att tillhöra en vidare historia. Vänskapen med en äldre människa hjälper en ung människa att inte reducera livet bara till innevarande tid och komma ihåg att allt inte beror på hans eller hennes förmåga. För de äldre innebär en ung människas närvaro ett hopp om att inte allt som de upplevt ska gå förlorat och att deras drömmar ska uppfyllas. I korthet: Marias besök hos Elisabet och vetskapen om att Herrens barmhärtighet övergår från en generation till nästa visar att vi inte kan lyckas på egen hand – och än mindre rädda oss själva – och att Gud alltid ingriper i det hela, i ett folks historia. Maria själv säger detta i *Magnificat* och hon jublar över Gud som utfört nya och överraskande under enligt det löfte som han gav åt Abraham (jfr v.51-55).

För att bättre förstå hur Gud handlar behöver vi tänka på att tiden måste ses i sin helhet, för de viktigaste händelserna och de vackraste drömmarna blir verklighet inte på ett ögonblick utan genom tillväxt och mognad: på en väg, i en dialog, i en relation. De som bara koncentrerar sig på det omedelbara, på sina egna fördelar som ska nås snabbt och girigt, på ”allt och genast”, förlorar därför blicken för Guds handlande. Hans kärleksprojekt däremot omfattar det förflutna, nutiden och framtiden, det omfattar generationerna och skapar en förbindelse mellan dem. Det är ett projekt som når utöver oss själva, men där var och en av oss är viktig och framförallt kallad att *gå utöver det*. För de yngre gäller det att gå utöver det

som är omedelbart, det som den virtuella verkligheten begränsar oss till och som ofta hindrar oss från att handla konkret; för de äldre gäller det att inte uppehålla sig vid de svikande krafterna och sörja över missade chanser. Låt oss titta framåt! Låt oss formas av Guds nåd som från generation till generation befriar oss från orörlighet och sörjande!

I mötet mellan Maria och Elisabet, mellan ung och gammal, skänker Gud oss sin framtid. Marias resa och Elisabets mottagande öppnar faktiskt dörren för frälsningen att uppenbaras: genom deras omfamning bryter hans barmhärtighet mildt och glädjefyllt in i människans historia. Jag vill därför bjuda in alla att tänka på detta möte, ja, än mer, att sluta ögonen och som i en ögonblicksbild föreställa sig omfamningen mellan den unga Gudsmoan och den gamla moan till Johannes Döparen; att se den för sin inre blick och betrakta den i hjärtat för att bevara den i själen som en lysande ikon.

Jag vill inbjuda till att låta denna tanke bli konkret och att göra något för att införliva far- och morföräldrarna och de äldre. Vi ska inte lämna dem ensamma, för deras närvaro i familjer och gemenskaper är värdefull, den får oss att bli medvetna om att vi delar samma arv och är del av ett folk som bevarar sina rötter. Ja, det är de äldre som förmedlar vår tillhörighet till Guds folk till oss. Både kyrkan och samhället behöver dem. De överlämnar till nutiden ett förflutet som behövs för att gestalta framtiden. Låt os hedra dem, låt oss inte gå miste om deras sällskap, låt dem inte gå miste om vårt, låt oss inte tillåta att de skuffas undan!

Mor- och farföräldrarnas och de äldres Världsdag ska vara ett litet ömsint tecken på hopp för dem och för hela kyrkan. Därför inbjuder jag alla på nytt - stiftet, församlingarna, föreningarna, gemenskaperna – att fira den och ställa den stora glädjen över ett förnyat möte mellan ung och gammal i medelpunkten. Till er unga människor, som förbereder er på att resa till Lissabon eller att uppleva Världsungdomsdagen hemma hos er, vill jag säga: Innan ni ger er iväg, hälsa på era mor- och farföräldrar, besök någon ensam äldre människa! Hans eller hennes förbön kommer att skydda er och ni får bära välsignelsen från detta besök i ert hjärta. Jag ber er äldre att be för de unga som ska fira Världsungdomsdagen. Dessa unga människor är Guds svar på er bön, frukten av det ni har sått och tecknet på att Gud inte överger sitt folk utan ständigt förnygar det med den Helige Andes fantasi.

Kära mor- och farföräldrar, kära äldre bröder och systrar, må välsignelsen i Marias och Elisabets omfamning nå er och fylla era hjärtan med frid. Jag välsignar er i kärleksfull omtanke. Och snälla ni – be för mig.

Rom, Sankt Johannes i Lateranen, 31 maj 2023, Marie Besökelses fest

FRANCISKUS